

РЕШЕНИЕ

№ 6163

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 28.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5395** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. П. Х. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №22-4332-001980/29.04.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.2а, б.,а" ЗДвП–прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Релевира се, че процесната заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречащо на материалноправните разпоредби на ЗДвП, постановена в несъответствие с целта на закона. Твърди, че е нарушено правото му защита, тъй като в оспорваната заповед е посочена като нарушена нормата на чл.162, ал.1 ЗДвП, а в АУАН, на който се позовавал органа е посочено нарушение по чл.150 от ЗДвП. ЗППАМ била и немотивирана, като не било посочено от коя дата не е спазил 3 м. срок за пребиваване в България и за подновяване на СУМПС.

В открито съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си и моли съда да отмени обжалваната заповед.

Ответникът редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото

доказателства, намира следното от фактическа страна:

Принудителната административна мярка по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП- Прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца е наложена на жалбоподателя В. П. Х. със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №22-4332-001980/29.04.2022г., издадена от М. М.- полицейски инспектор в отдел “Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, упълномощен със Заповед 513з-1618/26.02.2018 г., за това, че на 20.04.2022 г., около 20.35 часа, в [населено място] водачът В. Х. управлявал собствения си товарен автомобил „И. Д М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , по П. шосе, с посока на движение от кв. К. към [населено място] и при извършена проверка е установено, че водачът не притежава СУМПС валидно за категорията, към която спада управляването от него МПС- водачът е български гражданин, управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство /СУМПС издадено от Обединено Кралство Великобритания с номер HRIST709016VP9AP 34/ без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Р България. В заповедта е посочен чл.162, ал.1 ЗДвП и съставен АУАН Серия АД № 143278/20.04.2022 г.

Приет по делото е Акт за установяване на административно нарушение №143278/20.04.2022 г., съставен на В. Х. за нарушение на чл.150, ал.3 ЗДвП, за това, че на 20.04.2022 г., 20.35 часа, в [населено място] управлява собствения си т.а. „И. Д М.“ с рег. [рег.номер на МПС] по П. шосе с посока на движение от кв. К. към [населено място], като при извършената проверка на КПП- В. е установено, че водача не притежава свидетелство за управление валидно на територията на Република България /изминали са повече от три месеца от влизането му в страната/. АУАН е връчен на 20.04.2022 г. Видно от приобщеното по делото Наказателно постановление № 22-4332-009310/25.05.2022 г., при идентична фактическа обстановка описана в акта, на Х. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП, за нарушение на чл.162, ал.1 ЗДвП, като е посочен и чл.53 ЗАНН.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. В случая оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор при

ОПП-СДВР, който е упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР да прилага с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл.171, т.1, 2, 2а,4,5,б.“а“ и т.6 от ЗДвП, която заповед е издадена на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР, във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и заповед №8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, приложена по делото. Последната е издадена на основание чл.165 от ЗДвП и чл.33, т.9 от ЗМВР. При това положение оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт.

Съгласно чл.171, ал.1, т.2а, б.“а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства– за срок от 6 месеца до една година.

Доколкото при проверката оспорващия е представил СУМПС, издадено във Великобритания – държава, която не е членка на Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, следва да се съобрази разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според която българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Пряка последица от изтичането на тримесечния срок, визиран в цитираната разпоредба, е дерогиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България. Действително това не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В конкретния случай, видно от фактическото описание на деянието, административният орган е приел наличието на една от хипотезите, визирани в законовата разпоредба, а именно управление на МПС от водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

В случая жалбоподателят при проверката представил свидетелство за управление на МПС, издадено от Обединено Кралство Великобритания, която не е членка на ЕС или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Видно от справка картон на водача на В. Х. СУМПС на същия е със статус в БДС: унищожен, издадено на 22.11.2010 г., валидно до 22.11.2020 г. Ако лицето е притежавало валидно СУМПС към датата на проверката в тежест на жалбоподателя е да докаже това обстоятелство, доколкото противното се установява от приетия АУАН. Освен това доколкото след 01.07.2007 г., лицата, ползващи се от правото на свободно движение, включително българските граждани, съгласно правото на ЕС, не подлежат на задължителна проверка в АИС "Граничен контрол", във фонда не се съдържат изчерпателни данни за всички пътувания на тази категория лица и МПС. Жалбоподателят не е ангажирал никакви писмени или гласни доказателства (свидетелски показания, резервации в хотели, самолетни билети и др.подобни), чрез които да установи, че за спорния период от 3 месеца преди датата на извършване на проверката е излизал и влизал в страната. Ето защо, съдът намира, че не се оборват фактическите основания в акта.

Действително в оспорената заповед органа се е позовал на АУАН Серия АД №143278/20.04.2022 г., в който е посочена правна квалификация по чл.150, ал.3 ЗДвП, а в заповедта е чл.162, ал.1 от ЗДвП. Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката, а не цифровата правна квалификация на нарушението. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. Но в процесната заповед са изложени подробни фактически и правни основания за издаването ѝ, а не препраща директно към АУАН. Предвид това, изписаната цифрова правна квалификация на нарушението в АУАН, която е различна от тази в обжалваната заповед, не влече незаконосъобразност на ЗППАМ, а доводите на жалбоподателя в тази насока се явяват неоснователни. Следва да се отбележи, че и с наказателното постановление, АНО позовавайки се саниращата норма на чл.53 от ЗАНН при същите фактически положения е квалифицирал деянието по чл.162, ал.1 ЗДвП.

О. състав на чл. 171 т. 2а от ЗДвП се свежда до притежаването/непритежаването на съответното СУМПС. Същото като официален удостоверителен документ е със срок, което предопределя и срочността на правото на водача да управлява МПС, разполагайки с валиден удостоверителен документ за правоспособност. Срокът на мярката е минимален и е правилно определен. Предвид това, съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

С оглед на горното жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени,

поради което не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. Х. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-001980/29.04.2022г., издадена от полицейски инспектор в отдел “Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.2а, б.,а“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: